

Casa

Sempre m'ha agradat viatjar en avió. Potser és el paisatge oníric que s'endevina per la petita finestra rectangular. Figuretes de cotó fluix sota meu que tapen ciutats i països. Potser és l'atemporalitat del trajecte. El fet d'estar viatjant d'un punt a un altre, sense localització precisa a descriure. Potser és la desconexió absoluta amb la realitat, sense poder accedir a internet ni missatges ni quelcom terrenal. Però des de la meua cadira de l'avió sempre m'agrada submergir-me en els meus pensaments. Em descarrego una llista de música que m'agradi, em poso els auriculars i des del moment en què les rodes de l'avió deixen de tocar el terra, m'endinso en el meu viatge introspectiu.

Avui per això, el meu viatge es tenyeix una mica de melancolia. I no puc evitar que una llàgrima em rellisqui galta avall. Intento concentrar-me en tot allò que veig des de la petita finestra. Fa pocs minuts que hem deixat Ginebra i, de cop, els Alps imponents fan acte de presència. Les serralades i els diferents pics que veig passar tenen sempre un efecte magnètic sobre mi. No puc deixar d'observar-los i meravellar-me. Una punxada al pit em recorda el motiu d'aquest viatge. Inspiro, intentant que l'enyor no ho tenyeixi tot. És estrany. És estrany deixar enrere "casa". Perquè què defineix una llar? És el lloc on has nascut, les parets que t'han vist créixer? Perquè si em preguntessin d'on vinc, d'on son les meves arrels, tancaria els ulls i veuria muntanyes, camps i prats. Sentiria el soroll d'una plaça plena de gent un dissabte de mercat. Una plaça de sorra coronada per arcades boniques i terrasses de bars. Admiraria les vistes dels Pirineus i del Montseny des de dalt d'un turó. Sentiria les copes de cava al brindar després d'un àpat. I el soroll del crepitjar del foc en una nit gelada d'hivern.

Però realment es poden posar coordenades a un sentiment? És la teva llar un lloc amb parets i fonaments? O és també un indret que t'ha fet plorar, que t'ha fet riure. Un lloc on has viscut mil experiències i has vibrat. Em costa molt, a vegades, definir d'on soc. Potser precisament perquè m'encanta l'aventura, les experiències, tot allò que suposi un repte. Fa molts anys que vaig marxar de les meves arrels, per poder viure i omplir el meu bagul de records. I gran part d'aquests records es troben en una ciutat on l'aigua d'un llac i les imponents muntanyes harmonitzen un paisatge corprenedor. Potser és per això que observar les muntanyes sota meu, pinzellades de blanc per la neu, em trenca una mica el cor en mil bocins. Pensant en tota la gent que m'he trobat pel camí. En vespres brindant sota un cel que esclatava colors vermells i taronges sobre les muntanyes. En dies d'estiu d'excursions i d'hivern esquiant.

Somric tímidament recordant totes les imatges de tants i tants moments. Segurament la teva llar és també tota la gent que estimes. Ara he de ser forta per començar aquest nou capítol. Porto molts anys lluitant per un compromís més gran, per més estabilitat. "Això és el que vull" em repeteixo. Però no puc evitar sentir-me hipòcrita quan la melancolia fa acte de presència. I em plantejo el perquè d'aquesta decisió. Potser la mort de l'avi em va fer entendre que els meus es fan grans. Potser tenia ganes de finalment viure amb en Lluís, després de tants anys de relació a distància. Sento que les rodes de l'avió toquen el terra. Els cartells familiars de l'aeroport del Prat comencen a aparèixer. Surto de l'avió i vaig cap a la sortida. Llegir els rètols indicatius en català sempre em transmet una familiaritat que no puc descriure amb paraules. En arribar a la sortida la meua germana m'abraça fort. "Benvinguda a casa" em diu amb un somriure. Li somric. "Sí, aquest cop em quedo per sempre" dic convençuda. A ella se li humitegen els ulls i ens fonem en una abraçada d'aquelles que et curen l'ànima. Potser ja era hora de tornar a casa.

Pseudònim: **Colibrí**